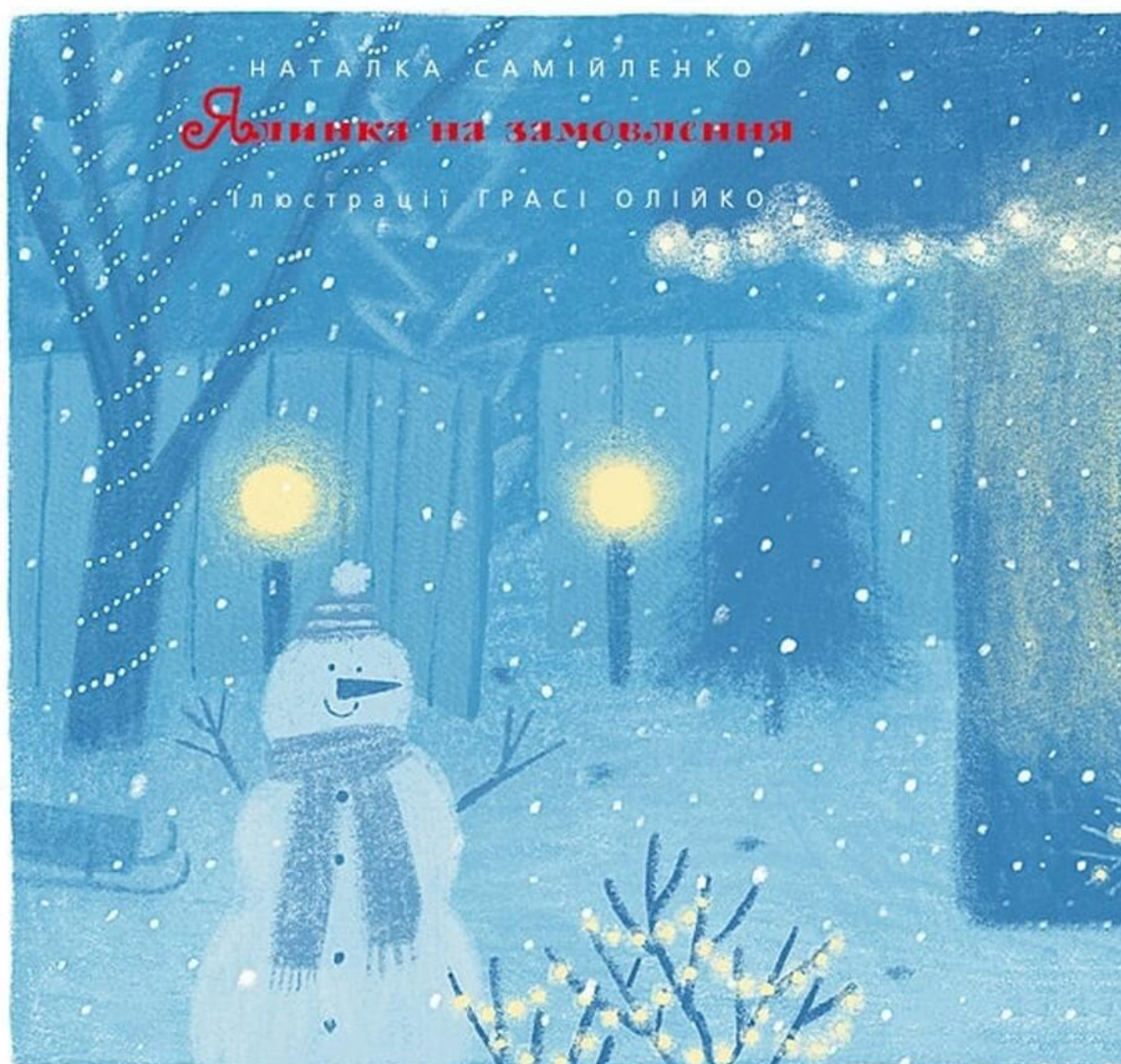

НАТАЛКА САМІЙЛЕНКО

Ялинка на замовлення

Ілюстрації ГРАСІ ОЛІЙКО

Напередодні Нового року,
під вечір, до нас хтось подзвонив.
Я відчинила двері і не повірила
власним очам: переді мною стояла...

Ялинка — струнка, пухнаста,
з довгими сріблястими голками.
Ну, саме така, про яку я мріяла.
— Це шостий будинок? — спитала
Ялинка.

— Шостий! — радісно відказала я.
 — Чудово. Я прийшла на ваше замовлення, — сказала Ялинка і простягла мені гілочку для знайомства.

— Дивно, але ми не замовляли ялинки, — сказала, виходячи з кімнати, Мама. — Наш Тато саме пішов її купувати.

— То я вам не потрібна? — дещо ображено мовила Ялинка.

Дурні зеленьки! Не знають, що військовий літак і в суцільній темряві долетить куди треба. Для цього в його кабіні прилади різні...

Не допомогла бомба. Не відстає від летючого капелюха летючий тато.

Тоді зеленьки швиденько по стільцях розсілися, та як натиснуть, як нададуть швидкості! У хлопчиків аж дух перехопило — так швидко летючий капелюх уперед помчав.

Літак відстає, відстає, відстає... Страшно?

А літак теж не простий. Він у десять разів швидше за будь-який їхній капелюх літати може. Просто це хитрість така: спершу ледь-ледь відстати, а тоді різко вперед — і готова мішень. Ось лише Гордійчиків і Андрійчиків тато по капелюху стріляти боявся. Адже там його синочки! А якщо в них поцілить — що тоді? Військові льотчики — вони все наперед прораховують...

Ось тому почав тато довкола капелюха кружляти. То справа заїде, то зліва, то знизу вирине, то зверху наляже...

Капелюх ухиляється, зеленьки зі страху геть позеленіли, а нічого не відіють: не розуміють інопланетяни, чого від них хочуть.

Тут Андрійко згадав, що йому тато про інтернет розповідав.

Куди натискати, щоб мобільник з маминим комп'ютером зв'язався. А мамин комп'ютер усі мови знає — може, й з інопланетянами розбереться? Згадав Андрійко і почав на кнопки натискати.

А мобільник і радий — вогниками переморгується, букви екраном біжать...

І ось висвічується на екранчику: «О-мо-мо!»

Гордійко з Андрійчиком в один голос:

— О-мо-мо!

Зеленьки як стояли, так і сіли.

А хлопчики далі:

— А-та-та!

Це означає:

«Якщо ви негайно не приземлитесь і нас не випустите, то наш тато усіх вас накриє».

А зеленьки, виявляється, не дурні. На екран поглянули, де літак військовий, на хлопчиків, на дідуся, на козу Ізабеллу...

І поволеньки капелюх донизу пішов.

Сів, на землі закріпився.

Відчувають хлопчики, що стали вони знову легші за повітря, і той самий «пилосос», який у тарілку їх зтягував, тепер назад на волю вивантажує — Гордійчика, Андрійчика, дідуся, пєсика Хвостика...

А де Ізабелла?!

— У-гу-гу! — кричать хлопчики.

Наша розповідь плететься, проте бричка вже зупинилася, арбалетники припинили співати і Мавка здивовано запитала:

— Невже ми приїхали?

— Так, — відповів Сотник і позіхнув.

Байдак стояв на горбочку. Мавка підійшла ближче. Байдак увесь припав порохом і павутинням — давненько вже сюди ніхто не навідувався.

— Його треба помити! — сказала Мавка й озирнулася.

Те, що вона побачила, не надто втішало: уся її охорона на чолі з Сотником стояла й позіхала.

Опинившись біля байдака, мурахи миттю почали засинати. Зброя повинадала їм з рук, і невдовзі вони лежали покотом під горбочком і мирно соніли.

В одного арбалетника на паску висіло шкіряне відерце. Мавка відв'язала те відерце, набрала з джерельця води й почала мити байдака. А мурахам уже було байдуже. Вони спали й бачили кольорові сні. Незабаром чисто вимитий байдак сяяв на сонці.

Та зненацька пролунав якийсь гуркіт і скрегіт. Мавка зацімплена від жаху. Перед нею невідь звідки з'явився на задні лани Дракон. Він був величезний і хвостатий. Тіло його вкривала залізна луска, а з пащі валував дим. Маленька чаклунка не встигла й отямитися, як він схопив її лапами, підняв у повітря і побіг до муру.

Мавка зойкнула. Мурахи прокинулися, та було вже пізно. Дракон добіг до пори біля муру, про яку раніше ніхто не знав, бо вихід з неї закривала величезна скеля, і стрибнув униз. Цянора вела в Царство Драконів. Останнє, що побачила Мавка, озирнувшись, були арбалетники, які бігли слідком, розмахуючи зброєю. Попереду біг Сотник.

РОЗДІЛ 3, на якому могла б закінчитися наша казка, якби не...

Але про це — далі...

У норі від вогкого й холодного повітря Мавці перехопило подих і захотілося плакати. Але вона вирішила стриматися, бо дракони все одно безжалісні і не бояться дівчачих сліз.

Тим часом Дракон зупинився, з його пащези вирвався струмінь вогню, і мала чаклунка побачила, що вони опинилися у якійсь великій залі, підлога якої була всіяна кістками, а на стінах у чавунних підставках стриміли довжелезні чорні смолоскини.

«Напевно, тут уже когось їли, — подумала вона. — Та й не когось, а таких, як я — беззахисних, викрадених істот».

А безжалюсний крадій, поклавши зомлілу від страху Мавку на підлогу, підійшов до найближчого смолоскина і дмухнув на нього правою ніздрею. Смолоскин зайнявся мерехтливим полум'ям, осяваючи залу жовтавим світлом.

МАРИНА та СЕРГІЙ ДЯЧЕНКИ

Про ковдрочку

Художник АРСЕН ДЖАНІКЯН

Ковдрочка була колись
засніженим полем — білим-білим,
великим-превеликим, холодним-
прехолодним.

Сумно було полю, самотньо
і холодно.

Прийшов ДОБРИЙ ЧАРІВНИК
та й каже:

— Я можу зігріти тебе, але
тоді ти станеш маленьким.

Погодилося поле. І стало...
твоею ковдрочкою:
маленькою-маленькою,
білою-білою,
теплою-теплою...

